
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

HOGY MEGKERESSE...

Márk 1,29-39

2019. MÁJUS 19.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 114. zsolttár

Imádkozzunk: Mennyei Atyánk, hódoló szívvel magasztalunk, hogy Neked, akinek pillantására a tenger megfutamodik, akinek szavára a folyóvizek megfordulnak, aki szavával élő vizet fakaszt a kősziklából, neked gondod van ránk, porszemekre, emberekre, múlandókra, halandókra. De legkiválképpen azért magasztalunk, hogy nemcsak gondot viselsz életünkről és hordozol bennünket bőségedben és jóságodban, hanem Krisztusban szabadítót küldtél számunkra, hogy új életet ajándékozz, hogy Veled lakozzunk, és majd színről színre lássunk. És amikor Krisztust látjuk, és benne Téged igazán megismerünk, megismerjük önmagunkat is, hogy milyen áldott dolog gyermekednek lenni és Hozzád tartozni, és milyen rettenetes Tőled elszakadva, ellened föllázadva, bűnbe és halálba hullani. Ezért kérünk, oldozz föl minden vétünk terhe alól, ajándékozz meg Lelked erejével, újítsd meg Krisztus követésre, Neved dicsőítésére, szent törvényed betöltésére. Segíts bennünket Igéd világosságával, hasson el szívünkig, formáljon, bátorítson. Krisztusért, megváltónkért, kezesünkért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen

Textus: És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és András házához mentek Jakabbal és Jánossal együtt. A Simon anyósa pedig hideglelésben feküdt, és azonnal szóltak neki felőle. És ő odamenvén, fölemelte, megfogta kezét; és elhagyta azt a hideglelés azonnal, és szolgált nekik. Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind ő hozzá vitték a betegeseket és az ördögösöket; és az egész város odagyűlt az ajtó elé. És sokakat meggyógyított, akik különféle betegségekben sínylődtek; és sok ördögöt kiűzött, és nem hagyta szólni az ördögöket, mivel ismerték őt. Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiment, és elment egy puszta helyre és ott imádkozott. Simon pedig és a vele lévők utána siettek, és amikor megtalálták őt, ezt mondták: Mindenki téged keres. Ő pedig ezt mondta nekik: Menjünk a közel levő városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem. És prédikált azoknak zsinagógaiban, egész Galileában, és ördögöket űzött. (Márk evangéliuma 1,29-39)

Szeretett Gyülekezet, Kedves Testvérek! Márk evangéliumát kezdjük olvasni a Biblia-olvasó kalauz szerint; ezért részben a felolvasott Igéhez, részben pedig, megelőlegezve, Márk evangéliumához is szeretnék néhány szót szólni, hogy majd az evangélista zavarba ejtő megjegyzéseit is jobban értsük. Egy Biblia-tudós tollából nemrégiben érdekes címmel jelent meg egy könyv. Péter apostol emlékei - ez a könyv címe. És alatta az alcím: Márk evangéliuma. Meghökkenem, talán nem Márk írta Márk evangéliumát? Mit keres ott Péter, hogy kerül a csizma az asztalra? De hamar megértjük a tudós szándékát, aki kifejti, hogy Márk evangélista Péter apostol tanítványa vagy kísérőtársa volt, aki aztán idős korában írta az evangéliumot, főleg Péter apostol emlékeire támaszkodva. Erre bizonyítékkul veszi többek között azt, hogy Márk evangéliumának kezdetén Péter még a régi nevén szerepel: Simon – Simon háza, Simon hajója, Simon és a társai, és Simon anyósa. Jézus később a Péter nevet adta Simonnak. De amikor az evangélium végére érkezünk, Jézus Gecsemáné kerti tusakodásához, ott az alvó tanítványokat költve, ezt mondja Péternek Jézus: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? (Mk 14,37) Aztán feltámadása után, amikor az angyal parancsot adott a tanítványoknak, hogy menjenek vissza Galileába, mert a Mester előttük, azt olvassuk, hogy a tanítványok bent ültek az asztal körül –feltehetően Simon Péter házában – és ott lépett közjük Jézus. Márk amúgy saját magát is bele írta az evangéliumba, ő az a fiatalember, aki, amikor Jézust elfogták a Gecsemáné-kertben, ott sertepertélt és őt is megfogták, de kibújt a ruhájából és meztelenül elszaladt (Mk 14,51-52). A tudós ezekből arra következtet, hogy Márk mindegyre finoman jelzi, hogy akitől ezeket az eleven emlékeket kapta, az maga Péter volt, azaz Simon, az ő tanítómestere, az oszlop-apostol.

Még mélyebbre visz bennünket az, amit itt a felolvasott részben hallottunk; Galileában vagyunk, Simon házában vagyunk, Jézus meggyógyítja Simon anyósát, mindenki a ház elé tolul, viszik a betegeteket, a megszállottakat, az ördögösöket, és Jézus gyógyít egész estig, majd reggel még, pirkadat előtt – pestiesen mondom – lelép. Eltávozik és elmegy egy lakatlan helyre imádkozni. Aki közösséget vezet és táborozni megy, tudja mit jelent ez. Például majd megyünk gyülekezeti kirándulásra Tahiba, és ki fogom próbálni magamon, hogy péntek este együtt leszünk, de én szombat reggel lelépek. Elmegyek epret venni vagy cseresznyét szedni. És el tudom képzelni, hogy mindenki ébredszik, kezdődik a reggeli és csak kérdik, hol van a Tiszteletes Úr? Tán alszik még, kopogtatnak: hát hova tűnt? Jézus elhagyja Simon házát, otthagyja a kisvárost, otthagy mindenkit. Simon észreveszi, és utána lohol a többiekkel, és ezt mondják Jézusnak: mindenki Téged keres! Van ebben panasz, de igény is vagy felszólítás – ki-ki döntse el, hogyan érti.

Nem akarom végig mondani a lehetőségeket, hanem inkább arra emlékeztetem a gyülekezetet, hogy nagyhétben még János evangéliumát olvastuk, s ott a nagy-heti jelenetek azzal kezdődtek, hogy összegyűlt a Nagytanács – amelyben pártok vettek részt, voltak szadduceusok, farizeusok, Heródes-pártiak – , és a liberális párt, a farizeusok, odavágták a többieknek, hogy nem értek ti

semmit, itt van ez a Názáreti Jézus és az egész világ utána megy (Jn 12,19). Elmondottam ennek kapcsán, hogy ámbár a kifejezés megszokott szófordulat, amit úgy kell érteni, hogy »mindenki«, vagyis voltaképpen azt vágják a többiek felé: nézzétek, mindenki utána megy, mindenki Őt követi. De János evangélista leírásában ez prófécia is. Mi pedig ennek a jövendölésnek a boldog várományában élünk, hogy Jézus Krisztust fogja majd követni az egész világ: «úr lesz a Jézus mindenütt!» - , ahogy ezt gyönyörű énekünk mondja. És hallottuk a missziói parancsban is: menjetek el és tegyetek tanítványokká minden népeket.

Talán Simon Péter szava itt, amit mond Jézusnak mond, némileg felróva neki ezt a reggeli csendes imádságot: uram, mindenki Téged keres! – éppen így kell érteni. Igen, éjszaka szüneteltetni kellett a gyógyítást, de még sok nyomorúság van, és még sokan akarnak meggyógyulni, sokan akarnak megkönnyebbedni, sokan kívánják, hogy megszállottságaikból szabaduljanak, hogy Jézus ördögöket űzzön! Sok szenvedés van ma is, és itt vannak kedves a démonok is; nem patásan jönnek, szarvacskával, fekete Drakula-köpenyben, ahogy a középkorban ijesztgették az embereket, hanem sokféle formában okoznak ma is sokféle megszállottságot, megrögzöttséget, bajt, bűnt, halált. Hát folytatni kell a gyógyításnak, a szabadításnak a munkáját. Uram, mindenki Téged keres, mindenki a Te ruhád szegélyét akarja megérinteni. És mindenki egészséges akar lenni, mindenki elégedett akar lenni, mindenki boldog akar lenni, mindenki megkönnyebbedett akar lenni! Mindenképp. Persze, ez csak egy kis város, itt, Galileában, ahol mindenki a Péter háza körül tolong. Mégis, érezzük, hogy van ennek a szónak – téged keres – más dimenziója is. Például, a magyar észjárás ezt, hogy »keres« értheti így is: előkeres. Tudom, hogy van valamim, csak nem tudom, hogy hova tettem. Hát előkeresem, vagy megkeresem. Móricz Zsigmond szép novelláját a hét krajcárról mindenki ismeri; a szegény családban vásárolni kell, és hét krajcárra van szükség, három megvan, de a többit elő kell keresni. Hol van az egyik és a másik? Varródobozban, stelázsiban, a bögrében, a ládafiában... Gyönyörűen írja le Móricz a szegény ember játékba rejtett gyötrelmét, aki tudja, hogy meg van az a kis pénz, csak az egyiket ide rakta, másikat odarakta, eldugta szinte maga elől, bocsánat, mint a kutya a csontot a kert végébe. De jelent a keresés kétségbeesett kutatást is, amikor meg kell lennie valakinek-valaminek és mi látjuk, nem tudjuk, hová tűnt. Amikor Jézus szülei hazatérőben voltak Jeruzsálemből Názáretbe, azt hitték, hogy a tizenkét éves fiuk a rokonok közé csapódott és azokkal tart haza, valahol a zarándok-sereg közepette. Aztán beléjük hasít, hogy Jézus nincs a rokonokkal, és kezdik kétségbeesetten kérdezni, hogy hol lehet a gyermek? Majd visszamennek Jeruzsálembe és ott találják a tizenkét éves gyereket az akadémikusok között – nesze neked Magyar Tudományos Akadémia, meg Oxford és Cambridge –, akiknek álmélkodva hallgatják, hogy az a tizenkét éves gyerek mit tud! De Mária beront, és azt mondja: «Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Íme, atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.» (Lk 2,48) Ugyanez a szó.

De mélyítsük ezt tovább, mert a mi korunkban erényt csináltunk a keresésből, és elterjesztettük magunkról, hogy a legnemesebb a kereső embert. Legalábbis Ady Endre szép verse óta – Az Isten-kereső láрма –, úgy tartjuk, hogy a világ tele van Istent kereső emberekkel, és ez a keresés önmagában valami szép erénnyé lett. Mindenki keres. Keressük Istent, keressük a transzcendenst, keressük a távlatokat, keressük az életünk alapját, a dolgok végső értelmét. Sokféle megfogalmazással adjuk vissza mindezt, de a lényeg, hogy ez az életünk: keresünk. Pedig Jézus azt mondja, hogy aki keres, talál (Máté 7,8). Jézus beteljesülést ígér a kereséséhez; mi, modernnek azonban kifeszítettük és végtelenné, céltalanná tettük a keresést. A lakatosok most fenn a templom tetőterében építik az új tetőszerkezetet elemeit, már majdnem kész van a munka, de két nagy tartóelem még felfüggesztve lóg, mert még nincsenek összekapcsolva. És addig nem is lesz befejezve ez a munka, amíg egybe nem tolják, és össze nem csavarozzák ezt a két elemet. Ki látott már olyan hidat, amelyik csak lebeg a levegőben, és a két eleme nem köti össze a két partot? Mi modernnek, roppant élvezzük, hogy minden lebeg, és semmi sincs lezárva, mert mi, úgymond, folyton keressünk. A régiek harmincnégy nagy erényt soroltak fel, mára lett egy harmincötödik: keresni. És roppant sajnáljuk, sőt, lesajnáljuk azt, aki – Jézus szava szerint – talált is. Afféle erényét-vesztett emberként tekintünk rá. Példát is mondok erre, mindenki meg fogja érteni. Van egy püspök-kollegám – nem református –, aki állandóan azon panaszkodik manapság, persze, hogy úgymond, a politikusok prédikálnak. Na, mondom neki egyszer, mi értesz te ez alatt? Nos, felelte, ilyeneket mondanak a politikusok, hogy Soli Deo gloria! és folyton az egyházakról, a keresztyénségről beszélnek. Mondom neki: és ezzel mi bajod van? Hát ne prédikáljanak a politikusok, ne mondjanak szentbeszédet a politikusok; a politikusok politizáljanak! - felelte. Testvérek, sajnos, nekem nagyon rossz memóriám van, ami ez azt jelenti, hogy a rossz dolgokra is emlékszem. Mert annak van jó memóriája, aki csak a jóra emlékezik, bizony. Én sajnos – mondom a kollegámnak –, emlékszem rád ifjú lelkész korodból, amikor csak klottgatás falusi kiskáplán voltam a pártállam idején, és a Népszabadságnak nevezett legnépszerűbb napilapban megjelent egy cikkecske, hogy a Hazafias Népfront Fejér megyei főtítkára valamit nyilatkozott a békéről, meg a békeharcról meg a szocializmusról, és valami bibliai igét is idézett hozzá. És emlékszem rád, kedves püspök-kollega, te is klottgatás kispapocská voltál akkor, mint én, de nagyon tapsikoltál örömdben, hogy ez a hitetlen, pogány kommunista bibliai igéket mond! Lám, már a kommunisták is keresik az Istent – ujjongtál. Jaj, de jó! Bizony. De most mi bajod van azokkal, akik már meg is találták Istent? Értitek, testvérek! Önjáró erényt csináltunk az Isten-keresés szükségéből. Igen, Jézus parancsot adott a Hegyi beszédben, hogy mindenekelőtt Isten országát keressük, és ígéretet is kapcsolt hozzá, hogy minden egyéb megadatik nekünk (Máté 6,33), de mi ebből külön erényt fabrikáltunk, és a kereső ember – a homo quaerens – lett az emberek embere, amihez még Augustinust is szoktuk idézni: nyugtalan a mi szívünk, amíg Tebenned meg nem nyugszik. Aztán fokozzuk is: minél nyugtalanabb

valaki, annál jobb neki, s minél hosszabb ideig keres valaki, annál jobb neki, mi annál magasabb polcra emeljük. Már nem is kell Istent keresnie, elég ha keres...

De lám, Jézus ígéretet kapcsol a buzdításhoz. Tehát itt most, a Simon Péter házában vagy ott kint, a városon kívül, lakatlan helyen, ahol Jézus az Atyát keresi és Hozzá megy, hogy imádkozzon és Vele legyen, nos itt is és ott is Péternek ezt szavát – Mester, mindenki Téged keres – prófécianak is vehetjük. Péter nyilván azért mondja ezt, mert még sokan akarnak gyógyulni és úgy mond, Jézus nem fejezheti be az orvosi rendelést, és a lelki gondozói órák sem értek véget, nagyon sokan vannak a várakozó listán. Szándékosan fogalmaz így Márk evangélista, ezt a speciális szót választva – keres –, jelezve, hogy Péter szava prófécia, és az is prófécia, ami ott történik: mindenki Jézust keresi. Vagyis, eljön az idő, amikor majd mindenki Jézust fogja keresni, ha tudja, ha nem tudja. Mert Krisztusban van beteljesedve minden és Krisztusban kapjuk meg ajándékba mindazt, amire valójában szükségünk van.

De innen jön a neheze, testvérek! Mert van itt még egy mondat, amit meg kell értenünk. Amikor Jézus ördögöktől szabadít meg embereket, és megtiltja a démonoknak, hogy egyáltalán megszólaljanak, hozzáteszi Márk evangélista, mert az ördögök tudták, hogy ki Jézus. Később aztán amikor Jézus az imádkozás után visszatér és újra gyógyítani kezd, ezt olvassuk (a 40. verstől): és jött hozzá egy leprás, aki arra kérte Őt, hogy tisztítsa meg. Jézus pedig szavával megtisztította, és miután megszűnt a leprája, Jézus erősen megfenyegette és ezt mondta neki: meglásd, senkinek semmit ne szólj.

Én itt széttárom a kezeimet, tényleg nem rétorok, nem színészkedek, széteszem a kezeimet, és kérdezem: hát akkor csak keressük, és ha megtaláltuk, akit kerestünk, ne ujjongjunk el? Megkaptuk a gyógyulást, a szabadulást, az erőket, az áldásokat, és ne kürtöljük szét? Akkor Péter, Jakab, András, János, a tanítványok rosszat tettek, hogy összetülkölték Galileából a népeket: gyertek, mert megtaláltuk a Messiást!?! Miért tiltja meg Jézus a híradást? Hogy az ördögöknek megtiltotta, azt talán még értem, mert a démoni lelkek mindig állítanak a váltón, és akkor is hazudnak, ha kérdeznek. De a leprás, aki meggyógyult, ő miért ne mondhatná el, miért ne ujjonghatná el, hogy Jézus meggyógyította, megtisztította, szabaddá tette? Miért akarja Jézus titokban tartani ezt? Ő is a szüntelen keresést helyezné legelőre? Azért kell ezt így kérdezni, mert nem egyszeri esetről van szó. Ha végig olvassuk Márk evangéliumát, folyamatosan találkozunk ezzel: megtiltotta nekik, nem engedte meg, hogy elmondják... (Márk 1,44; 3,12; 7,36; 8,26; 9,36), csak amikor feltámad a halálból (Mk 9,9).

De van ennek van egy tükre is, és ha ebbe beletekintünk, közelebb jutunk ennek a megértéséhez is. Azt is megjegyzi folyton az evangélista, és talán a háttérben önmagáról Péter apostol, akinek az emlékeit írja meg Márk, hogy a tanítványok nem értettek semmit (Márk 7,18; 8,17.33; 10,37), sőt, hitetlenek voltak (Márk 16,11.14). Én mondanám magamban, ha az Úr Jézushoz felvett

volna engem a csapatába, én annyi értelemmel csillogtam volna ott, és úgy, de úgy elmagyaráztam volna az összes tanítványnak mindent! Doctor theologie vagyok, dogmatika tanár, no, úgy elmondtam volna nekik mindent, hogy a süsü Péter, az ostoba Zebedeus fia is megértette volna, mit jelent mindez! De milyen őszinte és megrendítő Márknak a vallomása: nem értettek semmit! Semmit nem értettek. Ezért van az, hogy amikor már a feltámadás után, újra, Galileában, talán éppen a Simon Péter házában, az asztala körül ülnek, megjelenik nekik a feltámadott, és ott kapják a bizonyágtétel, elmondás parancsát, arról, hogy, aki keres, az talál... Mert amíg Krisztus meg nem feszítették, és fel nem támad, addig nem értjük. Amíg el nem végzi Isten nagy megbékítő munkáját, addig nem értjük. Amíg nem jut el a szívünkig, hogy felajánlotta a számunkra, hogy megbékéljünk az Istennel, amíg rá ne döbbenünk, hogy nem Isten haragszik ránk, hanem mi öreá, addig nem értünk semmit és nem hiszünk semmit. És ezzel, hogy Isten nem haragszik ránk, nem szépre mázolt, liberális evangéliumot hirdetek, hanem az élet legnagyobb drámáját hirdetem. És egyúttal a legnagyobb léthazugságunkra utalok és azt leplezem le. Mert mi megszoktuk a hazug panaszt, miszerint Isten haragszik ránk, elfordul tőlünk, elhagyott minket. Tessék, Jézus is mit tesz? Megmutatja, hogy mire képes az isteni erővel, aztán kivonul az életünkből, lakatlan helyre megy, eltűnik. De mi elővesszük, nem hagyjuk, megragadjuk, ugye. Az evangélium lényeges üzenete azonban az, ahogyan a korábbi krisztusüldöző Pál apostol is hirdeti, hogy: béküljetek meg az Istennel, mert Ő Jézus Krisztusban megbékítette magával a világot (2Kor 5). Isten megbékélt az áldozatban és a feltámadásban, Isten megbékélt veled az üdvözítő halálában és új életében. És amíg te, kereső ember nem találsz el ehhez, s amíg magadhoz nem öleled ezt, hiába teszed meg csodálatos erénnyé a keresést! Hiába futsz a költőhöz, hogy majd a költők és a művészek megmutatják, hogyan kell keresni. Mennyi verset, novellát elolvastam, festményt végigtapogattam, zeneművet meghallgattam, színdarabot végigkukkoltam! Hát akkor kérdezzük meg a filozófusokat, talán mondanak valamit. Vagy hagyjuk, a filozófia unalmas! Kérdezzük meg a természettudósokat; Einstein is azt mondta, hogy a becsületes tudós mégiscsak hisz egy teremtő intelligenciában, ez már valami! De a másik tudós csak legyint erre. Kérdezzük a papokat, ezeket a dadogó csuhásokat? Milyen nyomorult az egyház, hagyjuk! Akkor hát menjünk, kérdezzük meg a politikusokat? Milyen megrendítő erejű a Márk evangéliuma, amikor mindezt így mutatja nekünk: ott van élő valóságában Jézus Krisztus és nem értik, nem értik a tanítványok, nem értenek belőle semmit. Csak a feltámadás után. S nemcsak ő mondja, hanem Péter tanítványtársa, János is: Ezeket pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem mikor megdicsőítették Jézus, akkor emlékeztek vissza, hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket cselekedték ő vele. (Jn 12,16)

A felolvasott történet végén, szinte korholva mondja itt Péter: Mester, mindenki Téged keres! Ha biblio-drámát csinálnánk ebből, s most hadd bibliodramázzak egy kicsit – vagyis költsünk bele a szövegbe olyasmit, ami egyértel-

műen nincsen benne, de benne lehetne –, akkor ez így nézne ki: a tanítványok Péter vezetésével megtalálják Jézust valahol a Genezáreti-tó mellett, egy kis erdőcskében. S mondják neki: mindenki téged keres. Igen, fele a Mester, engem keres mindenki? És miért is? Mit kellene most csinálni az imádkozás helyett? Gyere vissza, mondják a tanítványok, ki van írva a Péter házának ajtajára, hogy: itt rendel Jézus Krisztus nyolctól este tízig. S mit felel Jézus? Jól van, megyünk vissza? Jézus mást mond. Azt mondja: igen, mindenki engem keres? Akkor most elmegyünk Galilea más városaiba, mert azért jöttem, hogy az evangéliumot prédikáljam! Az evangélium pedig Isten jókedve, Isten irántunk való szeretete. Az evangélium azt hirdeti, hogy Isten öröktől megbékél. Igen, mindenki engem keres? Akkor elmegyek és megkeresem őket. Mert azt mondja az Úr Jézus Krisztus az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett (Lk 19,11). Amíg te csak keresel és keresel, és nem találsz – egész pontosan nem találtatsz meg –, addig elveszett vagy. Pál apostol azt mondja a gyönyörű szép himnuszában, a Korinthusi levélben: én most tükör által homályosan látok, de egykor majd színről színre úgy fogom ismerni Istent, ahogy Isten ismer engem (1Kor 13,12) A mi keresztyén életünk legnagyobb boldogsága, amikor úgy találjuk meg Istent, ahogy Ő megtalált bennünket Jézus Krisztusban! És a mi keresztyén életünk fő szabálya, hogy csak úgy találhatjuk meg Istent, ahogyan ő megtalált minket Krisztusban. Mindenki Téged keres! - mondják a tanítványok! Elmegyünk hát hozzájuk és hirdetjük nekik a drága evangéliumot - mondja Jézus. Hirdetni Jézus nagy titkát, az üdvözítés hatalmát – azzal keresni, hogy Isten már megtalált! Ezért aki keres, az biztos talál. De aki keres, az Isten országát keresse, és Isten országában meglegli azt a Jézus Krisztust, aki eljött, megkeresett, megváltott és átvitt bennünket Isten országába. Ámen

Imádkozzunk! Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, beteginkért járunk közben Nálad, hogy vigyél számukra gyógyulást, enyhíts terheiken, és egészségben add vissza őket övéiknek, hogy velük együtt ujjonghassunk jószágon s magasztalhassuk Nevedet. Eléd hozzuk a szomorkodókat és a gyászolókat, akik a halál árnyéka völgyében járnak. A feltámadott Jézus Krisztus dicsőségével ragyogd be életüket, gyógyítsd meg szívük sebéit, és hívd őket az örök élet reményére, vigasztalva őket. Könyörgünk azokért, akiket a Krisztus nevéért háborgatnak, üldöztetést szenvednek. Övd meg életüket, s adj nekik szent bátorságot, hogy megmaradjanak az üdvözítő és szabadító mellett. A keresőkért könyörgünk, hogy megtaláljanak, mert Te már megtaláltad őket. A tévutakon járókért könyörgünk, hívd vissza őket a biztos útra, a Jézus Krisztus igazságára és világosságára, az igaz hithez és a boldog reményhez. A megnehezedett életükért könyörgünk, akiknek annyi minden megsötétedett az életükben, a vezesd őket boldog reménységre, áldd meg őket gondviselésed gazdag ajándékaival. És magunkért is kérünk, akik hallottuk Igédet, add, hogy a szeretet törvényének betöltésével, a Szentlélek drága gyümölcseivel szolgáljunk és szerezzünk dicsőséget háromszor szent Nevednek. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU